

Lisa Regan

De vrouw zonder naam

Ze is vergeten hoe ze heet of waar ze vandaan komt.
Het enige wat ze weet, is dat ze doodsbang is. Maar voor wie?

Deel 2 van de *Josie Quinn*-serie

NEWS 5 – Akron, Ohio

27 oktober 2016

Jongen (19) gedood bij hit-and-run

Vanavond is een negentienjarige jongen overleden na een fatale aanrijding in Highland Square eerder op de dag door een hit-and-runbestuurder. De tiener werd rond vijf uur vanochtend op straat aangetroffen door een buurtbewoner die de hond uitliet. Hij werd overgebracht naar het Akron General Medical Center, waar hij later overleed. Zijn naam is nog niet vrijgegeven, omdat de familieleden nog niet op de hoogte zijn gesteld. Er waren geen beveiligingscamera's in de buurt van het kruispunt waar het ongeval plaatsvond. De politie vraagt iedereen die meer informatie heeft zich te melden.

MAANDAG

De televisie schalde vanuit haar woonkamer. Josie kon het geluid helemaal vanuit haar slaapkamer op de eerste verdieping van het huis horen, zelfs met de deur dicht. Toen de eerste tonen klonken van de tune van de lokale nieuwszender, slaakte ze een diepe zucht, pakte de bruidsmagazines en liep naar beneden.

Luke, haar verloofde, lag uitgestrekt op haar bank; zijn brede, gespierde torso nam bijna alle ruimte in. Vanuit een wegwerpbakje van piepschuim, dat scheef op zijn schoot lag, schoof hij Franse frietjes in zijn mond. Zijn beide voeten rustten op haar salontafel, ze raakten bijna de stapel trouwkaartontwerpen. Ze was al twee weken bezig hem zover te krijgen daarnaar te kijken. Zijn ogen zaten vastgeplakt aan de televisie, waarop het nieuws van van twaalf uur non stop verslag deed van de rechtszaak van de snelwegmoordenaar, die vanochtend van start was gegaan.

‘Luke, kun je hem alsjeblieft iets zachter zetten?’

Hij keek niet eens naar haar op. Josie legde de stapel tijdschriften op de salontafel en ging naast hem zitten met haar dij tegen hem aan. Hij keek nog steeds niet weg van de tv. Op het scherm stond verslaggeefster Trinity Payne voor de rechtbank van Alcott County; haar donkere haar wapperde in de wind terwijl ze vol zelfvertrouwen in de microfoon sprak. ‘De openingspleidooien in de rechtszaak tegen Aaron King, de snelwegmoordenaar, stonden gepland voor vanmorgen. Naar verluidt is King

echter een paar uur geleden in zijn cel tegen de wastafel gevallen, waardoor zijn lip gebarsten is. Gevangensbewaarders melden dat hij diverse hechtingen nodig had.'

Luke snoof en propte weer een frietje in zijn mond. 'Gevalzen. Jaja.'

'Ik zet mijn geld in op de bewakers,' zei Josie om hem te plezieren – de zaak-King was de laatste tijd een van zijn favoriete gespreksonderwerpen – maar Luke leek haar niet te horen. Ze keek om zich heen. 'Heb je voor mij een cheeseburger meegenomen?' vroeg ze.

Geen antwoord. Van onder de kussens greep hij de afstandsbediening en zette het geluid zelfs nog harder.

'Luke?' vroeg Josie, maar hij wuifde haar vraag met een handbeweging weg.

Blauwe ogen flitsten van het scherm toen Trinity Payne verderging: 'Aaron King wordt verantwoordelijk gehouden voor zo'n dertig moorden in de staat Pennsylvania gedurende de afgelopen vier jaar, alhoewel de onderzoekers zijn DNA slechts hebben kunnen linken aan acht van die moorden, waarvan de meest recente hier heeft plaatsgevonden, in Alcott County.'

'Dat had mijn aanhouding moeten zijn,' zei Luke fluisterend.

Het was het bekende riedeltje. Een jaar eerder was de snelwegmoordeenaar ingerekend door een agent van de politie van Pennsylvania, die hem gedwongen had te stoppen voor een routineaanhouding. Aaron King had te hard gereden op Route 80 in Pennsylvania, op een stuk snelweg waar Luke gewoonlijk patrouilleerde. Die nacht had hij zijn dienst geruild met een collega, zodat hij met Josie en haar grootmoeder, Lisette, kon dineren voor Lisettes verjaardag. Lukes collega had alle credits gekregen voor de aanhouding van de seriemoordeenaar die de omgeving al bijna vier jaar had geterroriseerd.

'Ik ben blij dat jij hem niet aangehouden hebt. Je had wel vermoord kunnen worden,' wees Josie hem terecht. Ze kneep zachtjes in zijn been. Zijn knie schoot opzij door haar aanraking.

Haar hand trilde en ze voelde het bekende prikken van de tranen achter haar oogleden. Ze knipperde ze weg. Ze zou zich niet afgewezen moeten voelen, dit ging immers al maanden zo, maar ze deed het toch.

‘Luke,’ zei Josie. Ze pakte de afstandsbediening van hem af en zette het geluid zachter.

‘Hé,’ protesteerde hij en hij wierp voor het eerst die dag een blik op haar.

Ze forceerde een glimlach. ‘Ik dacht dat we vandaag wat tijd samen zouden doorbrengen. Alleen jij en ik. Geen werk, geen afleidingen.’

‘Ik ben hier,’ zei hij.

Nee, dat ben je niet, dacht ze. Zijn blik werd alweer naar de televisie getrokken.

Ze pakte een van de trouwkaartontwerpen van de salontafel. ‘Ik dacht dat we het misschien over de bruiloft konden hebben. Je zus heeft deze gestuurd om te bekijken.’

‘Echt?’ snauwde hij.

‘O, nou, we hoeven die van Carrieann niet te gebruiken. Misschien kunnen we online wel andere vinden. Ik zal mijn laptop even pakken.’

‘Alsjeblieft, Josie, niet nu.’

Josie staaarde naar hem, haar lichaam verstijfde. ‘O, oké. Nou, misschien zouden we –’

‘Luister, ik wil vandaag gewoon even relaxen, oké?’

‘O, oké, ja,’ zei Josie berustend. ‘We hebben de laatste tijd niet heel veel gelegenheid gehad om samen te relaxen, hè?’

Haar verplichtingen als politiechef in Denton slokten veel meer tijd op dan ze zich van tevoren had gerealiseerd. Ze had voortdurend een schuldgevoel. Ze wist dat het meeste waar hij mee worstelde niets met haar te maken had. Maar ze kon de gedachte niet van zich afzetten dat als ze meer tijd zou vrijmaken voor hem, hij misschien niet iedere dag verder van haar zou vervreemden.

Ze ging dichterbij hem zitten en leunde tegen hem aan, maar hij

schoof van haar weg terwijl zijn vingers over de bodem van het wegwerp-bakje zochten naar de laatste frietjes. Hij wierp het lege bakje naar de andere kant van de bank en Josie trok haar wenkbrauw op. ‘Moet ik het voor je weggooien?’ vroeg ze pinnig.

‘Ik heb een hamburger voor je meegenomen,’ zei hij, alsof hij geen enkel woord gehoord had van wat zij de laatste vijf minuten had gezegd. ‘Hij ligt in de keuken.’ Hij richtte zich weer op de televisie. ‘Sst. Ze brengen hem nu de rechtbank binnen.’

Met een diepe zucht richtte Josie zich ook weer op de televisie. Ze hoorde het nauwelijks waarneembare gegrom van Luke toen de agenten King vanuit de auto het gerechtsgebouw binnenleidden met een jas over zijn hoofd. ‘Ze willen niet laten zien hoe gehavend zijn lip is,’ zei Luke.

Voor de kijkers liet de nieuwszender de politiefoto van King op het scherm zien. King was jong, nog maar drieëntwintig, met een bleke huid, weerbarstig bruin haar en een onregelmatige, wilde baard. Hij had een lange, smalle neus met een kromming, en donkere ogen die recht door de camera heen leken te kijken. Iedere keer als ze deze foto zag kreeg ze de kriebels. Ze was blij dat Luke niet degene was die hem had aangehouden; King had de agent die de aanhouding had verricht, achternagezeten met een machete, een feit dat Luke gemakshalve negeerde wanneer hij weer eens mopperde dat hij er jammer genoeg niet bij was geweest.

Josie veronderstelde dat Luke wel genoeg had meegemaakt in zijn leven, ook zonder een aanval met een machete aan die lijst toe te voegen. Anderhalf jaar geleden was hij neergeschoten en bijna vermoord, toen hij Josie hielp een reeks verdwijningen van tienermeisjes in haar stad op te lossen.

Maar dat was niet waardoor hij van een liefdevolle, goedgehumeerde, gepassioneerde verloofde was veranderd in de apathische vreemdeling tegenover haar. Toen hij vier maanden geleden naar het huis van zijn vriend Brady was gegaan om daar een ijshockeywedstrijd te kijken, kwam hij erachter dat Brady zijn echtgenote Eva en daarna zichzelf om

het leven had gebracht. De Conways woonden in het kleine stadje Bowersville, net buiten de jurisdictie van Josie, dus ze had de nasleep van de misdaad niet gezien. Maar Luke was sindsdien niet meer dezelfde. Het was net alsof Brady Conway een deel van Luke meegenomen had toen hij zijn vrouw en zichzelf doodschoot, en Josie wist niet zeker of ze dat ooit zou terugkrijgen. Hoe ze het ook probeerde, ze leek hem niet meer te kunnen bereiken. Elke dag bracht meer afstand en een nieuw peil van verdriet en onzekerheid voor Josie.

‘Een echte seriemoordenaar,’ zei Luke. ‘Ik had hem kunnen arresteren. Hoeveel mensen kunnen nou zeggen dat ze een seriemoordenaar hebben gearresteerd?’

Josie kon dat wel zeggen. ‘Het is niet wat het lijkt,’ zei ze. Ze pakte de afstandsbediening nogmaals en schakelde de tv uit.

‘Luke, we hebben vandaag tijd voor elkaar. Ik dacht echt dat we –’

Hij ging rechtop zitten en zijn gezicht liep rood aan. ‘Hé, ik was dat aan het kijken.’

Hij pakte de afstandsbediening uit haar hand en zette de televisie weer aan, en het geluid harder.

Josie zei: ‘Luke, ik probeer met je te praten.’

Zijn ogen bleven aan het scherm geplakt. ‘Waarover?’

‘Waar je het maar over wilt hebben.’

Zijn blik zweefde over de salontafel en bereikte haar ogen. ‘Alsjeblieft, Josie, ik ben moe.’

Ze wilde antwoorden, maar hij was alweer verzonken in de uitzending van de lokale nieuwszender, een miljoen kilometer bij haar vandaan, terwijl er maar een paar centimeter tussen hun lichamen zat. Niet voor de eerste keer vroeg ze zich af wat er met hem gebeurd was. Zijn tederheid, zijn aangeboren gevoel voor hoffelijkheid en het feit dat hij zo gewoon was, waren de dingen waardoor ze zich tot hem aangetrokken had gevoeld. Ze wist dat deze vlagen van ongevoeligheid niet echt iets met haar te maken hadden. Ze begreep dat. Maar ze wist niet zeker hoeveel ze nog van hem kon verdragen.

Ze had voorgesteld dat hij in therapie zou gaan; hij had duidelijk nog niet verwerkt wat er gebeurd was met zijn vrienden en ze vermoedde dat hij zichzelf er de schuld van gaf. Als hij een paar minuten eerder bij het huis aangekomen was, had hij het drama misschien kunnen voorkomen.

Haar mobiele telefoon rinkelde in de kille stilte die tussen hen hing en hun beide hoofden draaiden in de richting van het geluid, dat van de salontafel kwam. 'Ik moet hem oppakken,' zei ze zachtjes.

Ze liep door de kamer, pakte de telefoon op en drukte hem tegen haar oor. 'Met Josie.' Het was agent Noah Fraley, haar directe ondergeschikte.

'Baas,' zei Noah. 'We hebben een probleem. Ik denk dat je meteen hierheen moet komen.'

Ze vroeg niet waarom. Ze zei enkel: 'Oké,' en luisterde terwijl Noah een adres opnoemde waarvan ze wist dat ze het moest herkennen, maar dat op dat moment niet in haar opkwam. Ze hing op en griste haar jas van de hanger.

'Josie?' riep Luke vanuit de woonkamer.

'Ik moet aan het werk,' zei ze.

Ze had zich niet gerealiseerd hoe strakgespannen haar schouders waren tot ze een paar kilometer van huis was en haar lichaam eindelijk begon te ontspannen. Ze wist dat ze zich niet achter haar werk moest verschuilen, maar het was de enige plek waar ze alles onder controle had. Haar opluchting verdween snel toen ze op het adres aankwam dat Noah haar doorgegeven had, en ineens realiseerde ze zich waarom het haar zo bekend in de oren had geklonken.

Noah stond voor een groot victoriaans huis met een grimmige blik op zijn gezicht en naast hem stond een politieagent van het korps van Denton met een klembord in zijn hand de voordeur te bewaken. ‘Hebben we een plaats delict?’ vroeg Josie.

Noah knikte.

‘Heb je het gebied afgezet?’

‘Ja. Ik heb ook iemand bij de achterdeur neergezet. Alle ingangen worden bewaakt.’

‘Is ze... Is ze dood?’

Josie had eerlijk gezegd geen idee hoe ze zich zou voelen als Noah haar zou vertellen dat Misty Derossi dood was. Het was geen geheim dat Josie een hekel aan haar had. Vanaf het moment dat ze wijlen haar man, Ray, erop had betrapt dat hij sliep met de stripteasedanseres die erom bekendstond dat ze willekeurige seksuele relaties had, had ze het moeilijk gevonden, maar toen Ray had opgebiecht dat hij verliefd op haar was geworden, nou, dat veranderde alles.

‘Nee,’ zei Noah, ‘tenminste, nog niet. Ze is met spoed met een ambulance

naar het ziekenhuis gebracht. Ik heb een agent meegestuurd om haar toestand aan me te rapporteren. Een buurvrouw trof haar bewusteloos aan. Een oudere vrouw die naast haar woont had Misty al een aantal dagen niet zien komen en gaan en kwam poolshoogte nemen. Ze klopte op de deur maar er werd niet opgedaan, dus liep ze achterom en zag dat de achterdeur op een kier stond. Ze ging naar binnen en trof Misty bewusteloos op de vloer van de woonkamer aan. Ze belde meteen 112. Misty was behoorlijk zwaar mishandeld. Het huis ziet er netjes uit, maar de woonkamer is een bende. Je zult het wel zien.'

Josie bracht haar gedachten een ogenblik tot rust, om zich te resetten, om haar persoonlijke gevoelens aan de kant te kunnen schuiven en dit te kunnen behandelen als iedere andere zaak. Ze liep langs Noah heen en hij volgde haar terwijl zij knikte naar de agent en zag hoe hij haar naam opschreef in het logboek van de plaats delict. Vlak achter de voordeur had een van de forensisch onderzoekers een kleine ruimte voor de benodigde uitrusting gecreëerd.

Het stadje Denton besloeg ongeveer zestig vierkante kilometer, waarvan een groot deel de ongerepte bergen van Centraal Pennsylvania omspande, met bochtige smalle weggetjes, dichte bossen en wijdverspreide boerendorpjes. Met een bevolking van iets meer dan dertigduizend inwoners was het stadje niet groot genoeg voor een eigen onderzoeksbureau, maar ze hadden een klein team van agenten die speciaal getraind waren in bewijs verzamelen en de plaats delict veiligstellen, het forensisch opsporingsteam.

In de uitrustingsruimte trokken Josie en Noah een wegwerpoverall aan met overschoenen, een hoofdkap en latex handschoenen. 'Heb je al iemand bij de burens langsgestuurd?' vroeg Josie. 'Om te kijken of iemand iets gezien geeft?'

'Yep,' antwoordde Noah. 'Ik heb twee agenten op pad gestuurd.'

Terwijl ze Noah verder het huis in volgde, zag ze dat hij gelijk had. De overdadig ingerichte kamers leken onaangeroerd. Josie en Noah